

Arrest

nr. 256 751 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FRANSSEN
Louizalaan 500
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. FRANSSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 december 2019. Verzoekers zoon, die eveneens verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 februari 2020.

1.2. Verzoeker wordt op 21 oktober 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L. L., L. F., verklaart geboren te zijn Pereira in Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werkte voor een transportbedrijf waar u logistiek operator was. Uw zoon, L. R. D. A. (X), werkte in een pluimveebedrijf. Uw echtgenote en andere zoon kwamen op 6 maart 2003 om bij een bus ongeval.

Op zaterdag 16 november 2019 werd u uitgenodigd op een feestje bij uw vriend L. E.. U ging er samen met uw zoon naar toe. Toen u buiten een sigaret aan het roken was zag u vijf mensen drugs gebruiken. U besteedde er geen aandacht aan maar op een gegeven moment gingen ze met u in discussie en beschuldigden ze u ervan hun gade te slaan. Ze noemden u klikspaan en vroegen of u misschien van de politie was. Omdat u geen problemen wou dropen u en uw zoon af. Een van hen zei u toen dat u nog van hem zou horen.

Nadien vernam u van één van de zussen van uw vriend dat deze mannen drugsdealers waren, ze had nl. één van hen herkend als bendelid van La Cordillera. Uw vriend zelf kende de namen van de mannen niet, enkel de bijnaam van één van hen.

Enkele dagen later, op woensdag, stond er een jongen van zo'n twaalf jaar voor uw deur. Hij vroeg of u zaterdag naar een feest was geweest en hij vertelde dat de baas hem gestuurd had om u te zeggen dat u binnen één week Pereira diende te verlaten, zo niet dat het erg gevaarlijk zou worden voor u en uw familie. Ook zei hij u dat als u naar de politie zou gaan, u er de gevolgen van zou dragen. Desondanks was u van plan om een klacht te gaan indienen maar veranderde u van idee toen u samen met collega's in een wagen zat en merkte dat jullie achtervolgd werden door een motorfiets.

U besprak de situatie met uw moeder. Ze raadde aan om uw zus, die in België woont, te raadplegen. Zij stelde u voor om naar hier te komen. Op 30 november 2019 stopte u met werken. U zegde de huur van uw huis op en verkocht uw inboedel. Op 10 december 2019 vertrok u uit Colombia. U kwam op 11 december 2019 in België aan en diende op 19 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U stelde bang te zijn dat u bij terugkeer naar Colombia problemen zou krijgen. Uw zoon wachtte nog op de uitbetaling van zijn ontslagpremie en vertrok op 27 januari 2020 uit Colombia. De tijd na uw vertrek bleef hij in jullie huis wonen.

Uw zoon kwam op 28 januari 2020 in België aan en diende op 17 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

U legt uw paspoort neer ter ondersteuning van uw verzoek. Uw zoon legde zijn identiteitskaart, paspoort, militaire kaart en rijbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In de eerste plaats merkt het CGVS op dat u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen afleggen over de identiteit van uw belagers en hun relatie tot uw vriend. Zo stelt u niet te weten wat de relatie van L. E. was met de herriescoppers, noch weet u waarom L. E. hen heeft uitgenodigd (CGVS L.F., 10-11).

Uw zoon daarentegen weet dat ze kennissen waren en dat L. E. met hun voetbalde. Bovendien was uw zoon ervan op de hoogte dat L. F. hen had uitgenodigd via facebook (CGVS D. A., 6). U stelt dat L. F. enkel de bijnaam van één van de herrieschoppers kende, terwijl uw zoon zegt dat L. F. twee personen heeft kunnen identificeren. Dat jullie verklaringen hierover verschillen is vreemd. Nog eigenaardiger is dat u bij het CGVS de redenen van uw verzoek om bescherming uit te doen komt doen, maar dan de enige identificatiegegevens die u stelde te hebben van één van uw belagers, nl. zijn bijnaam, vergeten bent terwijl uw zoon ze wél nog weet (CGVS L.F., 10 en CGVS D. A., 6). Opvallend is ook dat waar u stelt te weten dat deze mensen tot een bende behoren, meer bepaald tot La Cordillera, uw zoon deze uitermate belangrijke en relevante gegevens onvermeld laat (CGVS D. A., 5-6). Moest u op de hoogte zijn van het feit dat de personen die ervoor zorgden dat jullie Colombia dienden te verlaten tot een bende behoren mag verwacht worden dat uw zoon dit ook weet en vermeldt tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Ook over andere aspecten zijn jullie verklaringen tegenstrijdig. Zo stelt u dat uw vrees is ontstaan nadat er aan u bedreigingen werden overgebracht door een minderjarige jongen die naar jullie huis is gekomen. Waar u stelt dat u uw zoon hiervan diezelfde avond op de hoogte heeft gebracht (CGVS L. F., 12) stelt uw zoon dat hij dit pas twee dagen nadien vernomen heeft (CGVS D. A., 7). Bovendien blijkt dat uw zoon helemaal niet weet wanneer u exact werd bedreigd (CGVS D. A., 7). Gezien het de directe aanleiding van jullie vertrek uit Colombia was mag verwacht worden dat u deze informatie met uw zoon gedeeld heeft. Daarnaast stelt het CGVS vast dat zowel u als uw zoon vermeld hebben dat u van plan was om een klacht te gaan indienen. Wanneer er uitleg werd gevraagd over de concrete omstandigheden blijkt dat jullie verklaringen opnieuw volledig uiteen lopen. Zo stelt u dat u onderweg was om een klacht te gaan indienen maar dat u van gedacht bent veranderd omdat u merkte dat u op dat moment gevolgd werd, terwijl uw zoon net verklaart dat u pas de idee kreeg om een klacht in te dienen toen u merkte dat u gevolgd werd (CGVS L. F., 8 en CGVS D. A., 7). Dit is een erg substantieel verschil. Het gegeven dat u en uw zoon over diverse aspecten van jullie vluchtrelaas onverenigbare en tegenstrijdige verklaringen afleggen, en dat uw zoon niet op de hoogte is van hoger genoemde relevante gegevens tast de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas ernstig aan.

Daarnaast blijkt uit andere elementen dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Zo stelt u dat er u is gezegd geweest dat u binnen de week Pereira diende te verlaten en als u dit niet deed dat u en uw familie er de gevolgen van zouden dragen (CGVS L. F., 8). Deze bedreiging werd geuit op de woensdag na het feest, dus op 21 november 2019. De deadline waartegen u uit Pereira diende te vertrekken was met andere woorden 28 november 2019. U heeft echter tot 10 december 2019 in uw huis gewoond (CGVS L. F., 3) en buiten het incident waarbij u stelt gevolgd te zijn – en waar u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen over afleggen- haalt u geen enkel element aan waaruit blijkt dat u daadwerkelijk voor u zelf en uw zoon te vrezen had (CGVS L. F., 14).

Moest u het dreigement werkelijk au serieux genomen hebben mag verwacht worden dat u effectief uit Pereira vertrekt. U had immers uitwijkmogelijkheden want u had vrienden en familie wonen in Medellín (CGVS L. F., 8). Uw zoon is zelfs nog veel langer in jullie huis blijven wonen. Hij had nog geld nodig voor zijn reis en wachtte op de uitbetaling van zijn ontslagpremie. Moesten jullie daadwerkelijk geïmagineerd worden dan nam hij hiermee een groot risico. Zoals uit uw relaas bleek is uw adres immers bij uw belagers bekend. Hij had, zoals u zelf aangeeft, ook –gratis- bij zijn grootmoeder kunnen gaan wonen (CGVS L. F., 15). Daarnaast bent u ook niet op de hoogte van het feit of uw zoon na uw vertrek is blijven verder werken of niet (CGVS L.F., 5 en 15). Moest hij toen daadwerkelijk gevaar lopen dan is het niet aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn; het is immers niet meer dan logisch dat u zich dan informeert naar hoe uw zoon zijn dagen doorbrengt en welke risico's hij neemt. Bovendien stelt u uitdrukkelijk dat u deze periode voortdurend met uw zoon in contact was (CGVS L.F., 14). Volgens de verklaringen van uw zoon beslisten jullie trouwens samen om op dezelfde dag te stoppen met werken (CGVS D.A., 4).

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Colombia. U verwijst naar het feit dat veel mensen die terugkeerden naar Colombia werden vermoord. Wanneer u gevraagd werd over welke mensen u het heeft geeft u als voorbeeld bendeleden of personen die bij hen schulden hebben. Wanneer u erop wordt gewezen dat u een ander profiel en andere problemen heeft dan deze mensen geeft u zelf aan dat uw probleem een klein probleem is maar dat u weet dat als u zou terugkeren dat de zaak niet zou zijn afgelopen. U stelt dat men nooit kan weten of iemand u zou zien en dit u mogelijks in de problemen gaat brengen. Concrete elementen die er op wijzen dat u bij terugkeer naar Colombia gevaar loopt heeft u niet (CGVS L.F., 14-15). De vrees die u aanbrengt is met andere woorden volledig hypothetisch en speculatief.

Verder valt ook op dat uw zoon wél gebeurtenissen aanhaalt die zich na jullie vertrek hebben afgespeeld. Zo verklaart hij dat er rond mei 2020 twee mannen naar jullie huis zijn gekomen en op de deur hebben geklopt. Volgens zijn verklaringen heeft zijn grootmoeder dit gezien en was ze op dat ogenblik erg bang. Op de vraag waarom zijn grootmoeder juist bang was, er klopten immers gewoon twee mannen op een deur, antwoordde uw zoon dat ze er gevaarlijk uitzagen. Als er dan gevraagd wordt wat juist maakte dat ze er gevaarlijk uitzagen verklaarde hij dat ze een bril en een pet droegen en dat men in Colombia mensen die kwaadaardige plannen op zicht kan herkennen. Deze verklaringen zijn ronduit niet ernstig. Het loutere feit dat er mensen met een bril en pet op op de deur klopten is geen aanwijzing dat jullie gezocht worden. Bovendien, moesten jullie dit feit daadwerkelijk interpreteren als een duidelijk teken dat u nog steeds wordt gezocht dan mag verwacht worden dat ook u dit feit vermeldt als er wordt gevraagd naar gebeurtenissen na uw vertrek. Andere gebeurtenissen of elementen die er op wijzen dat jullie gezocht worden halen jullie niet aan. Nochtans heeft u steeds contact gehouden met uw familie en woont uw moeder tegenover het huis waar u woonde en ook broer woont vlakbij (CGVS L.F., 5).

Andere problemen hebben u of uw zoon nooit gehad, noch waren er andere redenen waarom jullie uit Colombia zijn vertrokken (CGVS L.F., 9 en CGVS D.A., 5).

Tenslotte merk het CGVS op dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U heeft op geen enkele manier contact opgenomen met de politie of andere autoriteiten om bescherming te zoeken. U stelde dat u bang was dat, als u naar de politie ging, uw belagers dit te weten zouden kunnen komen. U stelt dat als u die dag dat u gevolgd werd naar de politie was gegaan, ze u hier buiten hadden zien komen. U heeft echter op geen enkel ander moment, of op andere manier geprobeerd om bescherming van de Colombiaanse autoriteiten in te roepen. U stelt zelf dat er dichtbij uw huis een klein politiekantoor is maar dat u er niet naar toe ging en dat u evenmin de telefoonnummers van de politiediensten of andere instanties die mogelijks bescherming konden verlenen heeft opgezocht. U blijft herhalen dat u bang was maar u geeft niet concreet aan hoe of waarom u meent dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen. Hoewel u in algemene termen stelt dat u geen vertrouwen heeft in de politie blijkt niet dat u zelf iets heeft meegemaakt waardoor uw vertrouwen in de politiediensten werd geschaad. Uw verklaringen volstaan niet om te besluiten dat u niet in de mogelijkheid was een beroep te doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten (CGVS L.F., 13-14).

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze conclusie om te buigen. Ze hebben immers op geen enkele manier betrekking op uw concreet vluchtrelaas.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden

door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c

Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij een appreciatiefout aan en de schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens; de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de Vreemdelingenwet’); de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Nadat zij de door haar geschonden geachte wetsbepalingen heeft geciteerd stelt verzoekende partij dat “De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012). » Met betrekking tot de toepassing in casu argumenteert verzoekende partij als volgt: “Het CGVS meent dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat ze Colombia diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat ze een reëel risico loopt op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omwille van tegenstrijdigheden en inconsistenties die haar asielrelaas zouden ondermijnen. De door de wederpartij aangevoerde grieven betreffen in wezen : Tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de twee verzoekers; Het feit dat de verzoekers hebben getalmd hun land te verlaten ondanks bedreigingen en ultimatus van hun vervolgers; Het feit dat verzoekers geen directe kennis hadden van iemand die bij hun terugkeer naar Colombia was vervolgd; Het feit dat verzoekers geen bescherming hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. Ten tijde van de voorbereiding van het onderhavige verzoekschrift bevatte de chronologische volgorde van de gebeurtenissen nog steeds tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden in het relaas van de twee verzoekers. Verzoekers leken echter oprecht, eenvoudigweg slecht voorbereid en hadden niet de mogelijkheid om eerder in hun procedure een advocaat te raadplegen. Bovendien heeft de raadsman die het onderhavige beroep moest instellen, zeer weinig tijd gekregen. Verzoekers hebben het risico genomen hun beroepsactiviteiten te beëindigen alvorens het land te verlaten, hetgeen niet volstaat om de gegrondheid en de actualiteit van hun vrees voor vervolging teniet te doen. Zij werden er ook van weerhouden verdere stappen te ondernemen om de Colombiaanse autoriteiten te waarschuwen wegens hun wantrouwen en gebrek aan vertrouwen in de politie van hun land.”

Verzoekende partij vraagt de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekende partij voegt de bestreden beslissing en de aanstelling BJB t.a.v. L.L.L.F. toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt een nota dd. 26 april 2021 neer waarin zij volhardt in de bestreden beslissing en waarin zij in bijlage de notities van het persoonlijk onderhoud van de heer L.R.D.A. toevoegt.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3, 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele paspoort neer. De Raad acht zijn Colombiaanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende bewezen.

5.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker werkte voor een transportbedrijf in Colombia, diens zoon voor een pluimveebedrijf. Op een feestje op 16 november 2019 gingen verzoeker en zijn zoon naar een feestje bij L.E. een vriend van verzoeker. Hij zag er buiten mensen drugs gebruiken die hem wat later er van beschuldigden dat hij een verklikker was en vroegen of hij van de politie was. Verzoeker en zijn zoon verlieten daarop het feestje maar één van hen riep hen na dat ze nog van hem zouden horen. Later vernam verzoeker dat één van de zussen van zijn vriend één van de mannen had herkend als bendelid van La Cordillera. Enkele dagen later stond een jongetje voor de deur die hem vroeg of hij op zaterdag naar een feestje was geweest en hem zei dat de baas wilde dat hij binnen de 8 dagen Pereira zou verlaten en dat het gevaarlijk zou worden voor hem en zijn familie indien hij dit niet zou doen. Verzoeker wilde aanvankelijk klacht indienen bij de politie maar zag hiervan af toen hij samen met collega's in een wagen zat en merkte dat hij achtervolgd werd. Zijn zus die in België woont, stelde hem voor om naar België te komen. Verzoeker stopte op 30 november 2019 met werken en zegde de huur van zijn huis op en vertrok uit Colombia op 10 december 2019. Verzoekers zoon wachtte nog op de uitbetaling van zijn ontslagpremie en vertrok op 27 januari 2019 uit Colombia. Verzoeker stelt bang te zijn dat hij bij terugkeer naar Colombia problemen zal krijgen met de bende.

5.3. De Raad stelt na lezing en analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met de bendeleden niet aannemelijk maakt noch dat hij in geval van terugkeer naar Colombia ernstige problemen zou riskeren. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Zo stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker en zijn zoon uiteenlopende verklaringen afleggen over de identiteit van de belagers van verzoeker en hun relatie met de vriend van verzoeker wiens feestje zij zouden bijgewoond hebben op 16 november 2019. Waar verzoeker verklaart dat hij niet weet hoe deze mannen L.E. kenden noch waarom hij ze had uitgenodigd, verklaart verzoekers zoon evenwel dat L.E. met hen voetbalde (notities PO zoon, p. 6) en stelt verzoeker dat L.E. enkel de bijnaam van één van de bendeleden kende, terwijl zijn zoon verklaarde dat hij achteraf naar L.E. is geweest en dat L.E. hem zei dat hij er twee had uitgenodigd en dat de ene “*de magere*” werd genoemd en de andere “*wenkbrauwen*” (notities PO zoon, p. 6).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de naam noemt van de bende waartoe deze personen zouden behoord hebben, met name la Cordillera (notities PO verzoeker, p. 11), terwijl zijn zoon dan weer geen melding maakt van een specifieke bende. De vaststelling dat verzoeker en zijn zoon uiteenlopende verklaringen afleggen over de personen die zij voor het eerst zouden ontmoet hebben op een feestje georganiseerd door een vriend van verzoeker en waarvan zij beweren dat zij eerste verzoeker daarna zouden hebben laten achtervolgen en een ultimatum hebben gesteld voor het verlaten van hun woning, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover. Indien verzoeker en zijn zoon daadwerkelijk zouden bedreigd zijn geweest door bendeleden in Colombia en zij daardoor daadwerkelijk Colombia moesten verlaten, kan aangenomen worden dat hij dit ook na de ontmoeting op 16 november 2019 met zijn zoon heeft besproken, met inbegrip van wat L.E. aan zijn zoon zou hebben gezegd na het feest. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekers zoon zelfs geen enkele verwijzing maakt tijdens het persoonlijk onderhoud naar de bende la Cordillera, terwijl dit een essentieel element is in de verklaringen van verzoeker.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de bedreigingen die aan verzoeker werden overgebracht door een minderjarige niet overeenstemmen met de verklaringen van diens zoon hierover. Zo stelt verzoeker dat hij zijn zoon hierover vertelde op dezelfde avond nadat de jongen was langsgelopen – volgens diens verklaringen een paar dagen later op woensdag (notities PO verzoeker, p. 11) terwijl zijn zoon stelt dit pas twee dagen later te hebben vernomen (notities PO zoon, p. 7) en ook de datum waarop de jongen langskwam bij verzoeker niet weet (*“het was niet juist een week, het was naar het einde van die week die volgde op het feest”*, (notities PO zoon, p. 7). Ook deze tegenstrijdigheden betreffen de kern van verzoekers relaas en kunnen geenszins als details worden beschouwd, nu de ontmoeting met de minderjarige een doorslaggevend element was in zijn beslissing om Colombia te verlaten.

Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker ondanks het ultimatum geuit op 21 november 2019 om binnen de acht dagen Pereira te verlaten, nog tot 10 december 2019 in zijn huis bleef wonen (notities PO verzoeker, p. 3); terwijl hij volgens zijn verklaringen nog familieleden en vrienden heeft in Medellin. Hieruit blijkt naar het oordeel van de Raad in elk geval dat de beweerde bedreiging aan het adres van verzoeker door hem niet dusdanig ernstig werd bevonden dat hij zich genoodzaakt zag zich tot aan zijn vertrek uit Colombia elders in veiligheid te brengen. In combinatie met de vaststelling dat volgens zijn verklaringen zijn belagers duidelijk wisten waar hij woonde nu de minderjarige jongen volgens zijn verklaringen aan zijn deur was geweest, ondermijnt het voorgaande verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, minstens de ernst van de beweerde bedreigingen, nu hij geen gewag maakt van verdere problemen die hij zou hebben gekend met zijn beweerde belagers nadat hij van zijn klacht had afgezien omdat hij zou achtervolgd zijn samen met zijn collega's.

Bovendien stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoekers zoon nog tot 27 januari 2020 in verzoekers huis verbleef zonder verdere problemen te kennen, wat een verdere indicatie is dat verzoeker noch diens zoon daadwerkelijk werden gezocht door hun beweerde belagers.

In zoverre verzoeker zich ook nog baseert op het feit dat veel mensen die terugkeerden naar Colombia werden vermoord, stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“U stelt niet te kunnen terugkeren naar Colombia. U verwijst naar het feit dat veel mensen die terugkeerden naar Colombia werden vermoord. Wanneer u gevraagd werd over welke mensen u het heeft geeft u als voorbeeld bendeleden of personen die bij hen schulden hebben. Wanneer u erop wordt gewezen dat u een ander profiel en andere problemen heeft dan deze mensen geeft u zelf aan dat uw probleem een klein probleem is maar dat u weet dat als u zou terugkeren dat de zaak niet zou zijn afgelopen. U stelt dat men nooit kan weten of iemand u zou zien en dit u mogelijks in de problemen gaat brengen. Concrete elementen die er op wijzen dat u bij terugkeer naar Colombia gevaar loopt heeft u niet (CGVS L.F., 14-15). De vrees die u aanbrengt is met andere woorden volledig hypothetisch en speculatief. Verder valt ook op dat uw zoon wél gebeurtenissen aanhaalt die zich na jullie vertrek hebben afgespeeld. Zo verklaart hij dat er rond mei 2020 twee mannen naar jullie huis zijn gekomen en op de deur hebben geklopt. Volgens zijn verklaringen heeft zijn grootmoeder dit gezien en was ze op dat ogenblik erg bang. Op de vraag waarom zijn grootmoeder juist bang was, er klopten immers gewoon twee mannen op een deur, antwoordde uw zoon dat ze er gevaarlijk uitzagen. Als er dan gevraagd wordt wat juist maakte dat ze er gevaarlijk uitzagen verklaarde hij dat ze een bril en een pet droegen en dat men in Colombia mensen die kwaadaardige plannen op zicht kan herkennen. Deze verklaringen zijn ronduit niet ernstig. Het loutere feit dat er mensen met een bril en pet op op de deur klopten is geen aanwijzing dat jullie gezocht worden. Bovendien, moesten jullie dit feit daadwerkelijk interpreteren als een duidelijk teken dat u nog steeds wordt gezocht dan mag verwacht worden dat ook u dit feit vermeld*

als er wordt gevraagd naar gebeurtenissen na uw vertrek. Andere gebeurtenissen of elementen die er op wijzen dat jullie gezocht worden halen jullie niet aan. Nochtans heeft u steeds contact gehouden met uw familie en woont uw moeder tegenover het huis waar u woonde en ook broer woont vlakbij (CGVS L.F., 5)." De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

5.4. Tenslotte stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de autoriteiten in Colombia tegen de beweemde bedreigingen.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *"niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade"*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak (cfr. EASO, *"Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis"*, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR, *"Guidance Note on refugee claims relating to victims of organized gangs"*, maart 2010, pt. 27). Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen geboden worden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoeker verklaart weliswaar dat hij bang was om een klacht in te dienen en geen vertrouwen heeft in de politie maar brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn individuele omstandigheden geen effectieve toegang tot bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet zou hebben, in geval van problemen na terugkeer naar Colombia.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele ernstige poging doet om de pertinente motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees noch met betrekking tot de toegang tot overheidsbescherming in Colombia te weerleggen. Hij beperkt zich immers louter tot het citeren van een aantal wetsbepalingen en het samenvatten van de door verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden motieven. De Raad herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen. Door de vastgestelde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden in het relaas van de verzoeker en zijn zoon te bevestigen en te poneren dat zij slecht voorbereid waren en niet de mogelijkheid hadden om eerder in de procedure een advocaat te raadplegen, slagen zij hier geenszins in.

Verzoekers verklaringen en individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over Colombia, komt de Raad tot de vaststelling dat de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en hij zijn problemen met de bendeleden niet aannemelijk maakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Indien, zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk noch van de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt geen andere elementen vast in het administratief dossier waaruit kan blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen heeft te kampen met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Rekening houdend met de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Pereira, in het departement Risaralda worden beoordeeld. Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de Pereira geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Pereira (Risaralda) is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen in Colombia niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe

en/of aanvullende stukken neerleggen en was een tolk aanwezig die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET